

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrter, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castany.

CAP DE REDACCIÓ: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Ismael L. Belda, Xulio Ricardo Trigo, Jordi Sebastià.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Eduard Company, Sílvia Monfort, Pere Martí, Eduard Voltas, Xavier Duran, Albert Punsola, Josep M. Pasqual.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.

RÚBRICUES: Angels Barceló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Joan de Sagarra, Josep Sanjaume.

COL·LABORADORS: Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Antoni Castel, Jaume Comellas, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Carles Gàmez, Daniel Giralt Miracle, José Luis Guamer, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, Assumpció Maresma, Josep V. Marqués, Albert Mas Griera, Ramon Miravittas, Josep Morell, Vera Orlova, Sergi Pàmies, Vicent Partal, Toni Picazo, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, André Ricard, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Andreu Sotorra, Ferran Torrent, Manuel Vázquez Montalbán, Vicenç Villatoro.

ARXIU: M. Jesús Castellote (Documentació), Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés, (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).

MAQUETA: Enric Satué.

PORTADA: Juli Giner.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Añón, Selectrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense previ permís de l'editor.

Victimisme i protocol

Aparentment, hi ha aspectes de la realitat —de la realitat política i nacional, per exemple— que no són el mateixos quan es miren des de *Madrid* que quan es miren des de *Barcelona*. Aparentment només. Perquè el fet és que hi ha una realitat que, des d'una perspectiva, ha de ser afirmada i reforçada; i des d'una altra ha de ser ignorada i disminuïda. Aquesta realitat és la condició nacional de Catalunya i, en conseqüència, l'ús que d'aquesta condició fan les diferents forces ideològiques i polítiques. Molt especialment les representades al govern d'Espanya i al govern de la Generalitat de Catalunya. L'escàndol *protocolari* de la visita de Gorbtxov a Barcelona no és altra cosa que una expressió més d'aquesta diferència substancial de perspectiva, amb les seues derivacions inevitablement polítiques i partidistes.

La qüestió, certament, es pot mirar des de l'òptica de *Madrid*, del govern central i del PSOE. Llavors, l'explicació resulta simple: el president de l'URSS, entre altres opcions possibles, va voler acabar a Barcelona la seua visita d'estat a Espanya, perquè tenia un interès especial a conèixer les instal·lacions olímpiques i el Museu Picasso. Com que era visita d'estat, el va rebre i el va acompanyar l'hereu de la corona i un ministre. Però com que, en certa manera era privada, no procedia donar-li caràcter institucional. A més, era una visita a Barcelona, a la capital de Catalunya. I a més, ja se sap que la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona pateixen d'una gelosia mútua i permanent, i per tant calia no donar protagonisme ni a l'una ni a l'altra. I a més a més, ja se sap també que Jordi Pujol té l'epidermis massa sensible, que ho interpreta tot com una ofensa personal i un atac a Catalunya, i que en definitiva tot ho aprofita en benefici de la seua imatge, de la seua política i del seu partit. L'incident, per tant, és banal i no té cap importància; una simple mostra de la vella tàctica del victimisme.

Vist des de l'altra perspectiva, l'incident es

pot interpretar amb les paraules de la nota oficial de la Presidència de la Generalitat. O amb les d'un destacat comentarista polític, relacionat amb l'òrbita política i personal del PSC:

"La quantitat de vegades que l'anomenada qüestió catalana és incitada i promoguda des de Madrid amb les seues *meteduras de pata*, i les seues intencions deliberadament malèvoles, comença a ser superior a les reivindicacions dels catalans". El mateix comentarista, afegeix, pel que fa al suposat victimisme: "Si no punxaren, no protestaríem tant". I afegeix encara pel que fa a la condició nacional: "Per televisió es va poder comprovar que Catalunya, quan volen, no existeix".

La funció del protocol, doncs, era doble: la primera, accidental, restar-li tot el protagonisme possible al polític Jordi Pujol, cap d'un partit antagònic del partit que controla el protocol. La segona, substancial, demostrar que Catalunya no existeix. Existeix Barcelona, ciutat olímpica i segona ciutat d'Espanya. Existeix —"què hi farem"— una regió autònoma que té la capital a Barcelona. Però Catalunya no existeix. És a dir, hom (l'estat i el seu protocol) no li ha de reconèixer més existència que a la comunitat autònoma de Madrid, d'Extremadura o de Castella-La Manxa. Gorbtxov, a Madrid, ha visitat oficialment el Palacio Real, la Moncloa i la Casa de la Vila, però no la seu autonòmica de la Puerta del Sol. Si hagués anat a Toledo a veure les pintures del Greco, no hauria visitat la Junta de Comunidades. A Barcelona, per tant, no calia visitar el palau de la Generalitat. El protocol de l'estat podrà ser acusat d'altres defectes, però té una perfecta coherència de fons.

Si, de passada, el PSOE pot rebaixar la imatge personal i política de Jordi Pujol, això és un benefici addicional. I si, com a resultat de tot, Jordi Pujol intenta capitalitzar el greuge en benefici propi, això és també un efecte accidental. La substància del protocol és més profunda.

